

ΣΕ ΜΙΑ ΛΕΥΚΑ

Καὶ θὰ θυμᾶμαι, λεύκα, πάντα σὰν καὶ τώρα
τὰ πράσινα ποῦ μοῦ ἔστηνες καρτέρια
δυὸ λόγια μόνοι κάτω ἀπὸ τ' ἀστέρια
ν' ἀλλάξουμε στῆς σκόλης μου τὴν ὥρα.

Ὅμως ἄργα κι ὀλοένα πῆρε νὰ σὲ ζώνει
τῆς πολιτείας τὸ κῦμα, ἀνίλεη λάβα,
ὡς ποῦ κι ὁ δρόμος στὸ πλατύ του διάβα
κάθε σου πνοὴ καὶ φύλλο μαραζώνει.

Καὶ σώριασε καὶ σάρωσε κι ἐσένα
τὸ χέρι τὸ βαρὺ τοῦ ξυλοκόπου.
Ὅστοςο δάκρι ἄς μὴ σπιλώσει ἀνθρώπου
τὰ κάλλη σου, ὦ λευκῆ, τὰ νεκρωμένα.

Περήφανη κι ἀνέγγιχτη ὡς ἰδέα
μεσοστρατὶς πολέμαες τὴν κορφὴ νὰ ὑψώνεις
κι ἔγειρες — ὄχι, μέριασες στῆς σκόνης
τὴν ἀκατάλυτη τὴ μοῖρα τὴ χυδαία.